

OP WEG NAAR ALBERTA

Kate Quinn

Ik ging mopperend op mijn plaats in de trein zitten. Ik was twaalf jaar oud en kwaad op mijn ouders. Zij verhuisden ons van Texas naar Alberta! Mijn vader had ons verteld dat we daar in de winter in het donker naar school zouden gaan en ook weer in het donker zouden thuiskomen. Ik stelde mij voor dat we daar misschien in igloos moesten gaan wonen en Frans moesten praten. Hij liet ons Canadees geld zien en we noemden dat *funny money* (grappig geld) omdat alle biljetten verschillende kleuren hadden.

Het was half september toen de trein ons naar Oost Chicago, Indiana, bracht waar we een week bij familie doorbrachten. Toen we in de buurt waren van het appartement van mijn grootmoeder, was ik in een betere stemming. Het bezoek aan familie en de uitstapjes vonden we leuk. Toen, op een dag na de lunch veranderde opeens de wereld. Mijn tante kwam binnen met vreselijk nieuws, "President Kennedy is doodgeschoten in Dallas!". De volwassenen huilden en wij kinderen waren heel, heel stil en begrepen dat het nu geen tijd was om te dollen.

Een aantal dagen later stapten we in de trein naar Winnipeg, waar we zouden overstappen op de trein dwars door de prairies naar Calgary. Toen mensen mij vroegen waar ik vandaan kwam en vernamen dat ik uit Texas kwam, veranderde hun houding. Het voelde opeens alsof alle Texanen verantwoordelijk waren voor de dood van de President.

In Winnipeg was het koud, er vielen sneeuwbuien, het was er winderig en we moesten twaalf uur op de trein naar Calgary wachten. We hadden nog geen warme kleren maar waren het opgesloten zitten beu. Mijn vader nam de oudere kinderen mee voor een wandeling, terwijl mijn moeder met de jongste kinderen en de baby in een hotel achterbleef. We stopten bij een klein café om iets warmes te eten. Mijn vader fluisterde, "Kijk, zie je hoe Canadezen eten?". In Texas hielden we onze vorken heel anders vast. Huiverend begon ik na te denken over dit vreemde land en opnieuw over igloos.

De trein was vol en mijn familie zat verspreid over verschillende wagons. In een van de wagons zat mijn moeder met de kleintjes en de baby. Mijn moeder bad dat we na aankomst allemaal tegelijk zouden uitstappen. Mijn vader was goed in het aanknopen van gesprekken en begreep al snel dat we in een Canadees avontuur waren beland – de Grey Cup Train. Deze trein vervoerde voetbalsupporters uit Oost-Canada naar Vancouver en het was feesttijd. Mijn broers maakten talloze uitstapjes naar de restauratiewagen waar ze zich te goed deden aan lekkere hapjes voor de voetbalfans.

We stapten uit in Calgary en logeerden één nacht in het Palliser Hotel alvorens naar ons huis te gaan. In de Hudson's Bay Store kocht mijn vader winterkleren, handschoenen en laarzen voor ons. En ook die vreemde Canadese hoofddeksels, *toques* (een soort baret). Een vrouw die bij de oliemaatschappij van mijn vader werkte wist dat Amerikanen op de vierde donderdag van november *Thanksgiving* vieren. Om ons te verwelkomen maakte zij een feestmaal met kalkoen voor ons klaar.

In november op een nieuwe school beginnen was niet gemakkelijk. Hoewel mijn klasgenoten vonden dat ik grappig sprak was ik opgelucht dat zij allemaal Engels spraken. Uiteindelijk was het enige Franse woord dat ik leerde, *toque!*

Ter informatie.

Het verhaal ***Op weg naar Alberta*** van Kate Quinn stond in de wijkkrant *Boyle MacCauley News* van november 2006. De stadswijken Boyle en MacCauley van Edmonton, waar Kate en John wonen, worden bevolkt door mensen, afkomstig uit de hele wereld. In het algemeen gaat men goed met elkaar om. Vooroordelen verdwijnen als men elkaar beter leert kennen. *BMC-News* wil met verhalen van wijkbewoners daaraan een bijdrage leveren. In de november-editie stond behalve ***Op weg naar Alberta*** ook een beknopte versie van het immigratieverhaal van Engbert en Hanny met als niet geheel foutloze kop, ***Canada, Hier Zijn We Dan (Here We Come)***. Bij het eerste verhaal stond een foto van Kate en bij het tweede verhaal een foto van John.